

2013 yılının Mart ayı belleğimizde acı ve beklemediğimiz derin bir iz bıraktı: Ata Soyer'i kaybettik. Ata Soyer'e ayırdığımız bu sayının Hakem Kurulu'ndan yazısında (bu sayılık/bir sayılık) "Dünya, Türkiye, sağlık" gündeminden bizce vurgulanması gerekenlere yer vermiyoruz. "O'nu kaybedenler" arasından bir grup dostu, Toplum ve Hekim Dergisi Hakem Kurulu olarak, ardından, birlikte ürettiğimiz bu dergide ona bir özel sayı ile selam yolluyoruz.

Bundan on yıl önce "Toplum ve Hekim Kapaklarla Yirmibeş Yıl" 1978-2003'ün sunuş yazısında: "*Toplum ve Hekim Dergisi'nin her ay çıktığı birinci dönemini örgütsel perspektifin, otuzüçüncü sayı ile başlayan ve üç ayda bir çıktığı ikinci dönemini tıbbi-klinik perspektifin ağırlıklı olarak şekillendirdiği dönemler olarak adlandırabiliriz. Kırkyedinci sayı ile başlatabileceğimiz üçüncü dönem ise sosyal tıp perspektifinin ağırlığıyla tanımlanabilir.*" (Toplum ve Hekim Dergisi Yayın Kurulu) demiştik.

Yine aynı yazıda "Ülkemizde sık rastlanmayan durumlardan ikisi; süreklilik ve kurumsallık." saptamasını takiben "*TTB, varlığı ile birlikte değerlerini, hedeflerini paylaştığı, dünyada ve Türkiye'de uygulanmak istenen ve uygulanan ekonomik ve sosyal politikaları, toplumun sağlığına etkileri üzerinden tartıştığı, tartıştığı Toplum ve Hekim'i çıkarmak için özel bir çaba gösterdi, önceliklerinde yer verdi.*" diye de eklemiştik.

Kuşkusuz Toplum ve Hekim Dergisi'nin sürekliliğinde ve kurumsal kimliğinin oturmasında TTB yönetimlerinin her dönem gönülden katkısı önemli ve destekleyici olmuştur. Ama inkâr edilemez olan (bu tür gönüllü süreçlerde yer alanların da bildiği gibi) birileri bu "iş" özel dert edinmiştir. Onların "takıntılı" sahiplenmeleri "süreklilik ve kurumsallık" da tartışılmaz bir rol oynamıştır. Ne iyi ki, Toplum ve Hekim'in 1991'de 47. sayı ile başlayan sürecinde (o zamanki adıyla Yayın Kurulu bugünkü adıyla Hakem Kurulu'nda) azımsanmayacak sayıda -yani çoğunluk- Toplum ve Hekim'e "odaklanmış, yoğun emek harcamış" arkadaşlarımız bulunuyor(du). Ancak hepimizin oybirliğiyle Ata'ya (Onur'la birlikte) eşitler arasında birinciliği verebiliriz. Ata 47. sayı ile başlayan 23 yıllık öyküde (arasıra ve özellikle son yıllarda aksatsa da) hep vardı ve hep katkı sundu.

Toplum ve Hekim'ciler, TTB içerisinde emek harcayanlar arasında kendine özel bir "havası" olan, çok dile getirilmese de dışarıdan kasvetli, sıkıcı, "gizli", dışlayıcı (!), kendini beğenmiş (?), çok bilmiş görünen(?)... bir "duruş"la "tanınır(dı). Yine Toplum ve Hekim Hakem Kurulu toplantıları bir ritüeldir:

Toplantı öncesi -içeriği giderek fakirleşse de- zengin bir kahvaltı ile güne başlanır, sıcaklık taşıyan soğuk takılmalarla başlayan masabaşı oturması saati gelince(!) başlar, toplantının saatinde başlamaması hiç hoş karşılanmaz, gecikenlere/katıl(a)mayanlara hâl ve gidişleri "hissettirilir"; yardımcı editörün (sevgili Hakan) her toplantıda hemen hiç değişmeyen sıralama ve başlıklardan oluşan gündemi hatırlatması ve ek gündem sormasını takiben sevgili Onur "evet, Dünya, Türkiye, sağlık ortamı ile başlayalım" der ve kısa bir sessizlik olur. Çünkü bu "rol"ün sahibi bellidir, bu rolün her anlamda hakkedilmiş bir sahibi vardır ve sevgili İlhan söz alır ve başlar....

Ata işte bu ritüelin hiçbir yerinde rol veril(e)meyen ama her yerinde "özel rol alan'dı. Birinci gündemde ortam değerlendirilmesinde analitik ya da "henüz kimsenin haberi olmadığı" bilgilerle donanmış olarak katkı sunabilir ya da ilerleyen gündemlerde bir ya da birden fazla dosya hazırlığında sorumluluk alabilir, bir konuya özel yazı hazırlamayı üstlenebilir ya da eski bir belgeyi basılması için önerebilirdi. Kısacası madde-nin tanımlan(a)mamış ama yokluğunda bir rol değil birçok "şeyin" eksildiği bir "haliydi".

Tartışmasızdır, Toplum ve Hekim Dergisi kolektif bir emeğin ürünüdür. Her sayı TTB sekreteryası ve sevgili Yeter'le başlar ve O'nunla biter. Ama işte hepimiz biliyoruz ki bugün bu kolektif emek ürünüümüz Ata'sızdır.

Toplum ve Hekim 19 Mart'tan (2013) bu yana yaşamını sürdürmektedir ama artık Ata yoktur. Bu Toplum ve Hekim için çözmesi değil (çünkü mümkün değil) aşması gereken bir "sorundur".

Ata'yı kaybettikten sonra yapılan sohbetlerimizde kendisini nasıl anacağımıza yönelik dillendirilenlerin birkaç çıktısı vardı. Öncelikle Ata'yı anmak yapılması gereken bir "vazife" değildi. Önümüzdeki yıllar içerisinde daha fazla hissedeceğimiz eksikliğini farketmemizi sağlayacak bir kavrama süreci, bunu başarabildiğimiz ölçüde aşmamızı sağlayacak bir çizgiydi. O nedenle acele etmeksizin, kuşkusuz anısına saygıyla, yıllar içerisinde giderek tanımlanmış ihtiyaçlar üzerinden bir unutmama edimiydi, olmalıydı.

Bu yaklaşımın bir yansıması olarak Toplum ve Hekim Dergisi Hakem Kurulu olarak 2013 sayıları içerisinde Ata için/üzerine bir özel sayı çıkartma kararı verdik. İş yükümüz ve tempomuzla ilgili tecrübelerimizi gözeterek kendimizi bağlamak için de bir son tarih koyduk: Ata Soyer Özel Sayısı en geç 2014 Mart'ında çıkmış olacaktı.

Sayının kurgusunu oluştururken çerçevesini aşağıdaki şekilde oluşturmuş ve Toplum ve Hekim Dergisi adına yazı talep ettiğimiz isimlere ilettiğimiz:

*"Merhaba,
Toplum ve Hekim Dergisi olarak 19 Mart'ta (2013) yitirdiğimiz Ata'nın anısına
bir özel sayı yapma kararı verdik.*

*Özel sayı, 1955 doğumlu Ata Soyer'i yaşantısının değişik dönemlerini ele
alarak yansıtabilecek.*

*Beklentimiz sevgili arkadaşımız Ata'ya bir "güzelleme" sayısı değil. Özellikle
"dönem" tanımlayan yazılar bu açıdan daha yoksun olacaklar. Hedefimiz
yazılarda öncelikle Ata'yı yaşadığı dönemin özel bir insanı yapan ortam/çevreyi
aktarmak ve bunun içerisinde/takiben yer aldığı alanlara O'nun kattıklarını
dile getirerek Ata'yı tanıtmak.*

Özel sayının çerçevesi aşağıdaki gibi oluşturuldu:

Ata'nın ilk gençlik yılları:

- 27 Mayıs sonrası: 1960'lar ve gençlik hareketi*
- İlkokula Edirne'de başlayıp Siirt'te bitirmek*

*Beklenti: Ata'nın çocukluk yıllarının Türkiye'si; "herkesi/her genci" etkileyen
atmosfer.*

Ata'nın üniversite öğrenciliği yılları:

- 12 Mart ve 70'ler*
- Ankara Tıp'ta okumak ve Tıp-Der*

*Beklenti: 70'lerde solcu/sosyalist genç, üniversite öğrencisi olmak, mücadele
ortamı.*

12 Eylül ve 80'li yıllar:

- 12 Eylül karabasanında bir aydınlık: Bilim ve Sanat Dergisi*

*80 sonrası "dilsiz"lik döneminde Ata'nın da çalıştığı "direnme/yaşama"
mevzi.*

- 80'lerde üniversitede asistan olmak ve atılmak*

Ata halk sağlığı ihtisasına başlayıp bir süre sonra atılmıştı.

- 12 Eylül 80 sonrası sosyalist mücadelede sosyalist aydınlar*

Ata sosyalist kimliğiyle süreçte yer aldı ama 90'ların ikinci yarısında kuruluş sürecinde Özgürlük ve Dayanışma Partisi üyeliği dışında özel bir "angajmanı" olmadı ve "eşit mesafede" durdu.

- 80 sonrası meslek örgütlerinde mücadele ve solcular

Sosyalist bir kimlikle, partisiz/örgütsüz ama günde 24 saat zaman ayırarak meslek örgütünde çalışmak, meslek örgütüne yüklenen anlam.

- İnsan Hakları Mücadelesi: İHD ve TİHV

80 sonrası dışarıdakilerin en önde gelen görevi, mücadele alanı.

- Cezaevleri

Bir insan, bir hekim olarak içerdekinin sağlık sorunlarıyla dışarıdan ilgilenilmesi. Ata özellikle Ankara Tabip Odası'nda insan hakları faaliyetinde işkence ve cezaevindekilerin sağlık sorunlarıyla uğraştı.

- Ankara Tabip Odası ve Türk Tabipleri Birliği

Bir demokratik kitle meslek örgütü mücadelesi.

- Kürt sorunu, Diyarbakır ve Kürt hekimler

Ata 90'lı yılların başından itibaren bölgeyle ilgili raporlar hazırlanması dahil özel bir ilişki kurdu. Yanı sıra Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi'nde de sağlık alanında danışmanlık yaptı.

Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası'nda Sağlık Politikaları Komisyonu ve Demokratik Toplum Kongresi'nde sağlık başlığında "okul" faaliyeti anlayışıyla/içerisinde özel bir emek verdi.

- Ata Soyer ve İzmir

Ata 1996 sonrası İzmir'e yerleşti. Üniversite'de öğretim üyeliği yaptı.

- TTB'de yönetimler üstü statü: "Ata abi"lik

Ata'nın TTB'deki değişmeyen "statüsü" abiliğin anlamı.

(...)

Kaba çerçevesi yukarıdaki biçimde çizilen Ata Soyer Özel Sayısı'nda ilk bölüm için planladığımız hedefe ulaşamadık.

70'li yıllar bölümünde ise 3 yazı var. Haluk Yurtsever "Sol yükselirken sosyalist ve genç olmak" yazısının girişinde de belirttiği gibi, 60 ve 70'li yılları ayırmanın çok işlevsel olmadığını söyleyerek (65'lerden başlayarak kaleme aldığı yazısıyla), ilk bölümdeki eksikliği kısmen de olsa yerine getirmiş oldu. Yurtsever, 1990'lı yıllarda tanıma fırsatı bulduğunu belirttiği Ata Soyer'i "1970'li yıllarda yetişmiş olmasına rağmen, sosyalizm davasının genel ve ortak çıkarlarını öne alan tarzıyla tipik bir 68'li" olarak tanımlıyor.

Aynı bölümün "70'lerde devrimci olmak" başlıklı ikinci yazısında 70'lerde Ata'yla aynı siyasal aidiyetten Seyfi Öngider "imha edilen 78 kuşağının bir mensubu olarak Ata Soyer" diyor. Yazı 70'leri sosyalist hareketin açmazları, kaçınıl(a)mazları ile de tanımlayarak, bir kuşağın devrimci tipinin özelliklerine vurgu yapıyor.

Bölümün son yazısı Ata'nın 70'lerle başlayan öğrencilik yıllarından 90'lı yıllardaki TTB sürecine, hep arkadaşı/dostu olan Sedat Abbasoğlu'na ait. Abbasoğlu kendisinden talep edilen çerçeveye sadık kalarak tıp fakültesi dönemini aktarıyor. Kuşkusuz genel ortamı tasvir ederek ve bir dostunu yitirmenin verdiği duygu yüküyle.

80'li yıllar; her açıdan ve her anlamda zor yıllar. 78'de tıp fakültesini bitirmiş, sol-sosyalist, halk sağlığı asistanı Ata için de. Bu dönemi "Zor yıllarda 'aydın olmak'" yazısıyla Temel Demirer kaleme aldı. 80'li yılları döneme özgü öne çıkan özellikleriyle tasvir eden ve takiben ortama uyum sağlayan "karakterleri" tanımlayarak "canımızı acıtıyor": "Açıkça söylemeliyiz: 1980 sonrası, Türkiyeli sol/sosyalist aydınlar için bir yenilgi çağıydı.(...) bir kesim muhalif aydının "zamanın ruhu"na ayak uydurup postmodern sirenlerin ("kimlik, haz, tüketim, beden politikaları, toplumsal cinsiyet, etnisite...") cazibesine kapılarak sınıf eksenini terk etmesine yol açtı. Aralarından bazıları, doğrudan Neo-liberal rejimin PR'cılığına soyunacaktı". Temel Demirer Gramsci'nin organik entelektüelinden bahsedip devam ediyor: "Ama burjuvazinin "organik entelektüeller"ini, içinde debelenmeyi seçtikleri çukurda bırakalım biz şimdi. Ve "entelektüel" vasfını hak edenlere dönelim. İktidarın yüzüne karşı doğruları söyleyen; hiçbir güce sorgusuz sualsiz itaat etmeyen; eleştirel, olağanüstü cesur ve öfkeli entelektüel... Ve sürgündür..." ve tanıma çerçevesi çiziyor: "Doğrudan-dik-durmak, direnmek, vazgeçmemek, teslim olmamak"tı aydın olmak.

İşte bu yıllarda vazgeçmemenin "yolları" vardı, Ocak 1981 tarihinde yayımlanmaya başlayan Bilim ve Sanat Dergisi de bunlardan biriydi. Ata'nın daha sonraları sohbetlerinde dile getirdiği gibi Bilim ve Sanat O'nun için bir okuldu; okul olmuştu. Raşit Kaya akademisyen özeniyle "Bilim ve Sanat'ın (Dergisi'nin) genel toplumsal tarih ve mücadeleler açısından irdelemesini yaparak, genç kuşaklara bu okul'un anlamını" aktarıyor. Birçokları gibi bu okulun öğrencilerinden biri olan Ata'yı okul üzerinden tanımlıyor, Ata'yı da özgünlükleriyle ekleyerek; dipnotta da Çağdaş Hekim hareketi'nin Bilim ve Sanat bürosunda kurulduğunu ve ilk toplantı katılımcılarını tarihe not düşerek.

"Öğrenci Ata" tahmin edileceği gibi aynı zamanda eyleyen'de; bir insan, bir hekim, bir sağlıkçı. Doğal ve zorunlu olarak sağlık/hekimlik alanında. Bu zor yıllarda meslek örgütleri de solcuların-sosyalistlerin politik etkinliğinde özel bir önem kazanan 'alternatif mecra'. Tanıl Bora bu imkanı, "ayağı 70'lere daha geniş basan bir kuşağın ferdi olarak Ata Soyer'i (...) hekim hareketinin 80'lerdeki kurucu dalgasındaki" yeriyile ele alıyor.

Ata 1986 ilkbahar itibariyle artık Ankara Tabip Odası genel sekreteridir. Çok iş vardır, öncelikler "dayatmaktadır". Bir hekim örgütünde hekim özlük hakları için yapılacaklar kadar, hekim olarak hekimlik için yapılacaklar da aynı değer ve önemdedir. Ata kolay olmayanı, kolay seçilemeyi doğallıkla seçer, önceler: Cezaevleri, işkence, insan hakları, barış mücadelesi. Özel sayıda Ata'nın bu alanlardaki çabalarını aktaran yazıların yer aldığı bölümün ilk yazısı Aydın Çubukçu'ya ait.

Aydın Çubukçu Ata'nın 'soyunu' işaret ederek başlıyor "Bir düğüm noktası olarak cezaevleri" yazısına: "..Önlerine gelen yol sapaklarında ve güçlükler karşısında kendilerine sordukları tek soru "insana yakışan hangisidir" olan insanlar! Hiç kuşkusuz Ata Soyer onların soyundandı." Yazısında Ata'nın "mahkum" sağlığı üzerinden iyi hekimliğin ve iyi bir muhalif olmanın örnek kişiliğini oluşturduğunu anlatıyor.

Hüsnü Öndül "görmüş geçirmişlikle", ama bir insan yüreğinin nasıl taşıyacağı bilinmez acıların tanığı olarak o zor yılların insan hakları mücadelesi aktivistlerini, Derneğin kuruluş sürecini dile getiriyor; Ata'ya "benim de arkadaşım oldu" diye selam vererek.

"Ata Soyer soğuk savaş kasırgalarının dünyayı ve Türkiye'yi anaforu içinde felâkete sürüklediği bir dönemde doğdu ve ergenlik çağına bunlara tanıklık ederek ulaştı, böylesi bir ortamda yetişti" diye not düşüyor Haluk Gerger. "Bugün anladığımız haliyle 'Barış Mücadelesi'nin Türkiye'de başlangıcından 80'li yıllara sürecine ekonomi-politik bir kavrayışla yetkin bir çerçeve çiziyor. "Nükleer felaket" odaklı mücadeleye özel Ata'yla olan ortak çabaları aktarıyor; Ata'nın yaşamı boyunca kullandığı birden çok "müstear isim'den biri olan A. Tufan Aydın'ı da bildirerek.

Ata yukarıda anılan yazılarda dile getirilen mücadelesini asli olarak tabip odası kurumsal kimliği zemininde yürüttü. Tabip odası iklimi önemliydi, orada da isminin birlikte anıldığı kişi Selim Ölçer'di. 1986-90 arasında Ankara Tabip Odası'nda Selim Ölçer Yönetim Kurulu Başkanı, Ata Soyer Genel Sekreteri olarak, 1990-95 arasında da TTB Merkez Konseyi'nde birlikte çalıştılar. Hakem Kurulu'ndan İlhan Diken arkadaşımız bu dönemin söyleşisini Selim Ölçer'le yaptı. Nasıl bir ortamda, nasıl bir tarzla, ne(ler) yaptılar?'ı sordu. Selim Ölçer

“duygularımı anlatamam ama, Ata önemli bir adamdı (iyi bir muhalif, iyi okuyan, dik duran ender bir adamdı) hepimiz için” diye bitirdi söyleşiyi.

Elinizdeki özel sayıda yer alan “Türkiye’de Barış Mücadelesi” yazısını da Haluk Gerger şöyle bitiriyor: “1980’li yılların sonlarından başlayarak, Türkiye’de barış mücadelesi keskin bir dönemece yönelmek zorunda kaldı. Kürt halkının meşru isteklerine karşı girilen Kirli Savaş, önceleri barış mücadelesinde bir avuç insanın içinde yer alabildiği yeni bir evreyi başlattı. Bu, elbette, başka bir incelemenin konusudur ve Ata Soyer’in onurlu, çileli, zengin yaşam ve mücadele deneyiminin başka bir devrimci evresini, oluşturmaktadır”.

Özel sayının (Selim Ölçer söyleşisini saymazsak) üç yazısı bu sorun/süreç ve Ata Soyer’e ayrıldı.

Sıralamada ilk olarak TTB tarihinden belgelere de yer verdiği için Necdet İpekyüz’ün yazısı var. “Sevgili Ata Soyer’in (...) Kürtlerle ilişkisi ilkokulu Siirt’te okurken başlıyor (...) Bir Kürt kadar Kürt müziğine olan ilgisi ve kimi parçalara eşik etmesi unutulamaz” gibi Ata’nın kurduğu ilişkinin zenginliğini de aktaran bölümlerin yer aldığı yazının omurgası TTB’nin 90’lı yıllarda bu sürece yönelik yaptıklarının belgelerle anlatımı üzerine kurulmuş.

Bu bölüme ait yazıların ikincisi İlhan Diken’e ait. İlhan 1989’da başlayan Diyarbakır Tabip Odası/Türk Tabipleri Birliği yaşantısının, 90’lı yılların her gün sokak ortasında satırla, tek kurşunla insanların katledildiği, faili meçhullere kurban gittiği ortamını tanımlayarak, bu ortamı batının/TTB’nin gündemine taşıma, bölgede olanı biteni duyurma, kendini ifade çabasını dile getiriyor. Bu zorlanılan, anlaşılmayan/anlaşılmak istenmeyen “gündem dayatmalarında” muhalif odaların tepkilerine işaret edip ekliyor: Bu anlarda bölge dışından yanlarında olan dostların başında Ata Soyer’in geldiğini. Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi çalışmaları, Ata’nın özelliklerinin yanı sıra yaşamının Ata’yla olan özel anılarını da paylaştığı yazıda İlhan bir cümleyle Ata’nın yerini tanımlıyor: “O meslek örgütümüzün piriydi, abdalıydı, dervişiydi desem sanırım abartmış olmam”.

Bölümün üçüncü ve son yazısı “genç” Kürtlere ait. Ata Soyer Sağlık ve Politika Okulu Öğrencileri imzasını taşıyan yazı 11-16 Ağustos 2013 tarihinde Dersim’de yapılan Ata Soyer Sağlık ve Politika Yaz Okulu’nda düzenlenen forumda okul öğrencilerinin tümünün katılımı ile yapılan değerlendirmelerden oluşuyor. Kolektif bir ürün: Ata’nın kendileri, mücadele için anlamını, ilişkinin kendileri ve Ata Soyer’deki karşılığını, etkileşimi, değişimi, “gerilimlerini”, dönüştürücülüğünü, Ata’nın yer aldığı hekim hareketi içerisindeki üzüntüsünün Kürt sorunu kaynaklı olduğu saptamasıyla gerekçelerine ait yorumları içeren yazı eksikliğini hissederek mücadeleye devam edecekleri vurgusuyla sonlanıyor.

1996-1997 ile başlayan süreç Ata’nın yaşamının İzmirli yıllarıdır. Bir Ankaralı için İzmir! Disiplin, düzen, kurallar... Ankara’da elinde içi kitap/kağıt dolu çantayla gezen Ata ve İzmir! TTB’den/Merkez Konseyi’nden fiziken uzak olma. Yorgunluklar, değişikliğin güzelliği... Ata Soyer’in 1997 yılında Dokuz Eylül Üniversitesi Halk Sağlığı Anabilim Dalı’nda öğretim üyesi olduğunda tıp fakültesinde bitişik oda arkadaşı olan Reyhan Uçku yazısında bu süreci şöyle tanımlıyor: “Ata için İzmir ‘ikinci bahar’dı; bu nedenle gerek İzmir gerek üniversite yaşamını önemsiyordu. Ancak yaptığı bu büyük değişikliğe adapte olması, yılların kazandırdığı çalışma biçiminden uzaklaşıp akademik ortama uyum sağlaması biraz zaman aldı”. Yazıda Ata’nın İzmir’de öğretim üyeliği döneminde yaptıkları, öğrencilerle kurduğu ilişki tarzı, geniş ilgi alanına dikkat çekiliyor.

Cem Terzi “abi”sinin ardından, “Abiliğin kolektif trajedisi”ni yazdı, zor olanı yapmayı denedi: Kardeşiydi, yoldaşydı, aynı damardandı, hiç elini bırakmamıştı, O’nun hekimiydi, son yılını dargın geçirmişlerdi. Tanıl Bora’nın “Abilik karmaşası” makalesiyle yaptığı girişi takiben Ata abi’nin abiliğini, Ata’nın TTB’de yönetimler üstü/dışı bir statü olarak abi kimliğiyle yerini tanımlıyor ve bir uyarıyla yazıyı bitiriyor: “Korumasız kaldın TTB, bunu bil...”

Özel sayı için istenen son yazı Metin Çulhaoğlu’na ait. Çulhaoğlu soruyor ve yanıtıyor: “Son 20-25 yılı şöyle bir düşünelim: Bütün bunlar, bu titizlikle, disiplinle ve kararlılıkla başka hangi meslek kuruluşunda, sendikada yapılmıştır? O zaman Ata Soyer’in hakkını teslim etmek durumundayız”.

Özel sayıda bir yazı daha var. O yazıyı "sipariş" etmedik, yıllar öncesinden yazılmıştı, Ata tarafından. Ata bir abisini, Doğan İstanbulluoğlu'nu kaybettiğinde ardından yazmıştı "Benim Doğan abim" diye. Kaybettiği dostlarının arkasından yazdıkları var, kimisi analitik, kimisi anı dolu, kimisi ağırlıklı duygu yüklü. Bu yazıda Ata anı ile birlikte duygu yoğun bir "ardından" yazısı, abi yazısı kaleme almış, Ata'yı kendi kalemiyle tanımlayan.

Evet son yazı Ata'ya ait. Çünkü Ata son sözü söylemek isterdi, severdi.

Bizi terk ederken de son sözü O söyledi.

Özel sayının eksikliği çok, farkındayız. Çağdaş Hekim hareketi, Etkin Demokratik Türk Tabipleri Birliği sürecindeki yeriyle birlikte aktarmak ilk akla gelenlerden biri. Bu eksiklik ayrı bir zamanda ayrı bir kapsamın işi gibi gözüküyor, kuşkusuz Ata'nın tartışılmaz yerini içerecek biçimde.

Belirtmek istediğimiz ikinci noktada özel sayıdaki yazılardan da fark edileceği gibi her yazar kendi algısıyla Ata'ya değinmiş durumda. Sayıyı hazırlayanlar olarak kimi tartışmalı gözükebilecek olanlar da dahil düzeltme istemeden yazılara yer verdik. Çünkü bu özel bir sayı!

Ata Soyer özel sayısında biri Ata'ya ait olmak üzere toplam 17 yazı bulunuyor. Yazarların hemen büyük çoğunluğu Ata ile birlikte çalışmış arkadaşları, dostları. O nedenle her yazının başlık altındaki yazar adının sağ üst köşesinde yer alan "*" işaretinin yazının ilk sayfasının sol alt köşesindeki açıklama notunda aslında yazılması gereken tek bir cümle vardı:

**Ata Soyer'in arkadaşı, dostu!*

Sayının hazırlığını yapanlar olarak Ata Soyer dostlarının O'nunla tanışmış, çalışmış olduğu ortamlardaki tek bir kimliğine atıfta bulunan tanıtım bilgisine yer verdik.

Bu özel sayının hazırlığını hakem kurulumuz adına yürüten Eriş Bilaloğlu, Onur Hamzaoğlu, Harun Balcıoğlu ve Emirali Türkmen'e; yazı talebimizi kabul ederek bu özel sayıya emek veren değerli yazarlara katkıları için teşekkür borçluyuz.

Sevgili dostumuzu, ağabeyimizi, yoldaşımızı özlemle anıyoruz.